„Sînt sigură că nu sînt Ada, își spuse apoi, pentru că ea are părul creț, pe cînd al meu e drept; de asemenea sînt sigură că nu sînt Mabel, deoarece eu știu tot felul de lucruri, pe cînd ea, vai de capul ei, știe foarte puține! Afară de asta, *ea* este ea și *eu* sînt eu. Ah, tare mai sînt toate încîlcite! Ia să încerc să văd dacă mai știu tot ce am știut. De pildă: de patru ori cinci fac doisprezece, de patru ori șase sînt treisprezece, de patru ori șapte sînt... nu, așa nu voi ajunge niciodată la douăzeci. Dar tabla înmulţirii nu are nici o însemnătate! Să vedem mai bine la geografie. Londra este capitala Parisului și Parisul este capitala Romei, și Roma — ba nu! nu-i de loc așa, sînt sigură că nu-i așa! Trebuie să mă fi schimbat cu Mabel. Am să încerc să spun poezia: *Ia te uită micul...* Alice încrucișă brațele pe piept, cum obișnuia cînd spunea lecția și începu să recite versurile. Deodată însă i se păru că glasul îi sună răgușit și că vorbele nu ies cum ar fi trebuit, căci iată ce spunea:

„Ia uite, micul crocodil
Codiţa cum și-o lustruiește
Și fiecare solz de aur
În apa Nilului sclipește.

Cum mai rînjește de voios
Și ce drăguţ el gheara-ntinde
Cînd le zîmbește peștilor
Și-n botul lui căscat îi prinde."

„Sînt sigură că am schimbat cuvintele, își spuse biata Alice, pe cînd ochii i se umplură din nou de lacrimi. La urma urmei tot cred că trebuie să fiu Mabel și atunci voi fi nevoită să mă